

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. december 26-án. Karácsony 2. napján.***

**Kezdő ének:** 318. dicséret 1. verse

**Főének:** 316. dicséret 1-7. versei

**Igehirdetés előtti ének:** 323. dicséret 5. verse

**Textus:** Titusz levele 2. rész 11-14. verse: „Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és kegyesen éljünk e világban, mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését, aki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonosságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.”

### ***Kedves Testvéreim!***

Megjelent. Itt van közöttünk. Most már végérvényesen láthatóvá lett. Jézus Krisztus megszületésével mindaz elérhetővé vált, amit Isten elkészített nekünk. Mondhatjuk azt is, hogy a Megváltóban kinyílt az ajtó a menny felé, hogy Őbenne elkészült az út Isten gazdagsága felé, hogy Krisztusban elkészült a híd, ami összeköti az embervilágot Isten világával.

Ez az, amit Pál apostol így foglalt össze: „megjelent Isten üdvözítő kegyelme”. Amit karácsonykor megérthetünk, az a kegyelem. Nem arról van szó, hogy a Mindenható könyöradományt adott volna. Nem is azért lépett, mert éppen megesett a szíve rajtunk. A kegyelem mozgatórugója nem a szájalom, hanem a szeretet. A különbség óriási. Lehet, hogy a végeredmény nagyon sok esetben ugyanaz, mégis a háttérben egészen más van. Valakinek ajándékozunk, mert szeretjük, valakinek pedig azért ajándékozunk, mert szánakozunk rajta. Elképzelhető, hogy ugyanazt a játékot, cipőt, ruhát ajándékozzuk a gyermekünknek és annak, aki szegény körülmények között él. Az egyik csak azért kap tőlünk valamit, mert rászorul, a másik pedig azért, mert fontos nekünk. Amíg a szánakozás esetében csak annyit adunk, amiről úgy gondoljuk, hogy nem fog hiányozni, a szeretet esetében mindent hajlandóak vagyunk odaadni. Isten kegyelmét azért a szeretet mozgatta, mert Ő hajlandó volt értünk mindent odaadni, mert fontosak vagyunk neki.

Karácsonykor Isten üdvözítő kegyelme jelent meg. Vagyis a szereteten túl volt még egy nagyon fontos gondolat a háttérben. Ha lehet még fokozni egyáltalán, akkor fokozzuk tovább. Isten olyan szeretettel van irányunkban, hogy vissza akarja adni mindazt, amit mi az Éden kertben elveszítettünk. Az ember elveszítette az arra való képességet, hogy tudjon helyesen dönteni és elveszítette a lehetőséget, hogy egyen az élet fájáról, ami az örök életet biztosította volna. Amikor pedig Jézus Krisztust elküldte a Földre a Mennyei Atya, akkor újra kinyitotta az ajtót az örök élet felé, a tisztaság felé. Ez a kinyíló ajtó, ez az üdvözítő kegyelem.

Mit jelent pontosan ez? Azt, hogy az életünkkel kapcsolatban Isten kitalált valami egészen fantasztikus. Valami olyat, amiért nem tudunk tenni semmit, mégis a mienk lehet. Amit bár nem látunk, de mégis hiszünk. A mi gondolkodásunkba ez fér bele nagyon nehezen. Ha dolgozunk, akkor fizetést kapunk, ha többet dolgozunk, akkor előléptetnek és jó esetben még többet keresünk. Ha valami jól működik, akkor az fejlődik, ha pedig valami elromlott, akkor az összeomlik. Az agyunkban, az érzéseinkben összekapcsolódott a tetteinkkel az, hogy valamit elérünk. Ilyen, hogy valami ingyen van, ilyen nincsen. Viccesen szoktuk mondani, hogy mai világunkban már a levegőért is fizetni kell, de komolyan gondoljuk, hogy semmi nincsen ingyen.

Sajnos ez a gondolkodás lehetetlenné teszi azt, hogy elfogadjuk a kegyelmet. Milyen furcsa gondolat. Van kegyelem és mégsem kell? Igen, találkoztam már ilyennel is. Amikor a halára ítélt raboknak felajánlották a kegyelmet, ha cserében megtagadják a hitüket. Ezek az emberek pedig azt mondták, hogy akkor nem kell a kegyelem. Amikor komoly árat kell fizetni valamiért, akkor inkább nem kell. Isten üdvözítő kegyelméért azonban Isten maga fizetett. Azzal, hogy lemondott a hatalmáról és lehajolt a földre. Ezért csoda az, hogy megjelent a kegyelem a földön, hiszen azért Ő tett meg mindent, Aki adta.

A kegyelem azonban soha nincsen következmény nélkül. Aki úgy kap meg valamit, hogy azért nem tett és nem is tehet semmit, az hálás lesz. Hadd térjek egy kicsit vissza a könyörületre és a szájalomra. Azt láthattuk az elmúlt hónapokban, amikor a menekültek áradatával találkoztunk, hogy a szájalom nem mindig szült köszönetet. A könyörületnek nem lett végeredménye az, hogy könnyes szemű emberek rebegtek hálát. Mi pedig felháborodtunk azon, hogy milyen hozzáállás ez, hogy emberek kapnak valamit, de válogatnak, hogy nem mindegy ki adja nekik, hogy nem mindegy mit is kapnak. Ha nem kegyelem jelent meg, ha nem a szeretet motiválta a tetteket, akkor nincsen hála, akkor nincsen következmény.

Kedves Testvéreim! Ezt nagyon komolyan kell venni. Karácsonykor Isten üdvözítő kegyelme jelent meg, és ha ezt átgondolom, ha értelmezem, hogy ez nekem mit jelent, akkor nem marad el a hála. Végig gondolom, hogy az életemnek nincsen vége a halállal. Milyen óriási dolog ez, hiszen mennyi, de mennyi félelmet elvesz

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. december 26-án. Karácsony 2. napján.***

rólunk. Végiggondolom, hogy már itt a földön élhetek jobban, élhetek másként. Megtörténhet a csoda, hogy tudok uralkodni magamon. A házastársamnak, a gyermekeimnek akkor is tudok rendesen válaszolni, ha egyébként úgy gondolom, most erre sincsen időm. Isten ezt a lehetőséget hozta el Jézus Krisztusban. Természetesen nagyon hálás vagyok neki, hiszen ez a kegyelem életem igazi csodája, amiért semmit nem kellett tennem.

Pál apostol a hálának nagyon érdekes formáját adja elénk. Azt, hogy az életünkben rajzolódik ki a hála. Nem csak arról szól, hogy van bennem valamilyen felemelő érzés, hogy milyen jó mindez, hanem konkrét következménye lesz a mindennapjaimban. Nem felejttem el azt az érzést, amit egy szigorlat kapcsán éreztem. Nagyon sokat tanultam, de sikerült pontosan az utolsó tételt kihúznom, ameddig már nem jutottam el. Jóformán semmit nem tudtam. Amikor az eredményhirdetésre sor került, akkor kiderült, hogy nem buktattak meg, hanem kaptam egy hármast. Utána akárhányszor vizsgáztam ennél a professzornál, mindig mindent megtanultam. Megtapasztaltam a kegyelem jelét és onnantól kezdve hálából igyekeztem a lehető legtöbbet kihozni magamból. Ráadásul még egy nagyon fontos érzés megjelent a hála mellett. Egészen más szemmel néztem erre a professzoromra. Nem csak tiszteltem, hanem szerettem is.

A kegyelemnek következménye van az életemben. Ahogyan Pál apostol írta Titusznak, az üdvözítő kegyelem megjelenése nevel engem. Nevel arra, hogy tagadjam meg a hitetlenséget. Amikor megtapasztaltam Isten szeretetét és a hit útjára léptem, akkor nem lett automatikus minden lépésem. Nem lettem keresztyén robot, hanem olyan emberré váltam, akit Krisztus megújított, de sajnos ettől még bennem maradt az, hogy valami a rossz irányába húz engem. Egyszerre vagyok még itt a földön bűnös és mégis Jézus megváltott gyermeke. Ha látom ezt az óriási kegyelmet, akkor ennek arra kell nevelni, hogy mondjak nemet mindarra, ami Jézussal ellentétes.

Mondjak nemet akkor is, amikor mindenki más furcsán néz rám. Nem olyan régen egy gimnazista diákkal beszélgettem és előjött a kérdés a puskázásról is. Nagyon jól ismerem a diákok hozzáállását ehhez a kérdéshez. Ha nem veszi észre a tanár, akkor nem is történt semmi, mondják sokan. Csakhogy Jézus ebben az esetben is látja, hogy nem az őszinte és nem a tiszta úton járok. Ha látom a kegyelmet, akkor Jézusért nem teszek ilyet. Van egy másik gondolat is a közgondolkodásban. Ez pedig az, hogy alapvetően a társ lecserélése nem bűn, csupán technikai kérdés. Eddig vele éltem, mostantól valaki mással. Viszont ha Jézusra tekintek, akkor ezt másként kell végiggondolnom. Ha ő megadta a kegyelmet, akkor nekem nemet kell mondani erre a gondolatra is és azt kell mondanom, hogy ez nem természetes, ez nem jó, ez nem felel meg a kegyelemnek.

A mérce ugyanis karácsony után nem a másik ember. Nem az a kérdés, hogy jobb vagyok-e, mint a többiek. Nem az a kérdés, hogy komolyabban veszem-e a hitemet. A kérdés az, hogy mennyire felel meg az életem a megjelent kegyelemnek. Tudok-e nemet mondani arra, ami Jézus szerint bűn és tudok-e igent mondani arra, ami viszont a Megváltó elképzelésének megfelel.

Ez a kegyelem pedig arra is nevel, hogy józanul éljünk a világban. Úgy, hogy ne ragadjon el minket ennek a világnak a teljes felfordulása, hanem meg tudjuk tartani magunkat józanul. Pár napja szembesültem azzal, hogy mennyire nehéz a józanságot megőrizni. Nagyon távolinak fog tűnni a példa, de mindenki értse majd jól, amit el akarok mondani. A villanyborotvámban elkoptak a kések és úgy döntöttem, hogy megértek a cserére. Először az interneten kezdtem el keresni utána, ebből kiderült, hogy a kések cseréje ugyanannyiba kerül, mintha vennék egy új készüléket. Nem akartam hinni ennek, ezért elmentem egy olyan boltba, ahol kifejezetten ilyen eszközökkel foglalkoznak. Az ott lévő eladó elmondta, hogy ehhez a típushoz nem tartanak semmilyen kelléket, hiszen olyan sokba kerülnek. Bennem pedig vívódik az érzés, hogy miért dobjak ki valami olyat, ami teljesen használható, azzal az érzéssel, hogy miért adjak ki ugyanannyit egy kellékért, mint egy új borotváért. Élünk józanul ebben a világban. A józanság azt diktálná, hogy ami megjavítható, azt megjavítjuk, és nem dobjuk el. Ez pedig igaz nem csak a tárgyakra, de az emberi kapcsolatokra is, a házasságra is, ami megjavítható azt megjavítjuk és nem dobjuk el. Milyen nehéz hát ebben a világban józanul élni, vagyis figyelemmel lenni mindarra, amit Istentől megkaptunk.

Szeretett Testvéreim! A megjelent üdvözítő kegyelem arra nevel minket, hogy igyekezzünk megmaradni azon az úton, amit Jézus nyitott meg előttünk. Jézus erről az útról azt mondta, hogy ez az út keskeny, amin nem könnyű megmaradni. Mi mégis hálából a kegyelemért induljunk el Jézus útján, ahogyan az egyik énekünk is biztat erre minket: „Testvérek, menjünk bátran, hamar leszáll az éj. E földi pusztaságban megállni nagy veszély. Hát merítsünk erőt a menny felé sietni, nem állva megpihenni a boldog cél előtt.”

***Ámen!***

**Záró ének:** 328. dicséret mind a 4 verse